

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera.



Po Ježíšově ukřižování byli apoštolové naplněni strachem, bez naděje, bez budoucnosti. Zdatní mužové najednou ztratili veškerou sílu. Všechnu svou naději vložili do Ježíše a ten byl utýrán a pohřben. Mocný divotvůrce se dostal až za hranici úplné bezmoci. Zemřel. Možná také my máme někdy podobný strach a žijeme v situaci, která postrádá jakoukoliv špetku naděje. Apoštolové prožili totéž, nebyli to žádní hrdinové. O velikonoční neděli se však vše změnilo. Setkali se se Zmrtvýchvstalým a toto setkání radikálně proměnilo životy těchto obyčejných a nevzdělaných lidí. Jak se jejich život změnil? Měli snad méně problémů? Prožívali méně trápení a vedli šťastnější život? Odstranila víra v Krista všechny jejich těžkosti? Vůbec ne! Protože se stali křesťany, měli mnohdy ještě více problémů, jako dříve. Z tradice víme, že až na vyhnance Jana všichni zemřeli jako mučedníci.

A ono je to vlastně nemožné v tomto světě netrpět, když se zde objevuje hřích, když lidé mohou dělat zlo. To by Bůh musel lidem vzít svobodu, aby odstranil utrpení. Bůh nám však svobodu dal jako ten největší dar. Jen svobodný člověk se může zamilovat. Neexistuje láska bez svobody. Nikdo nikoho nemůže přinutit milovat... Jenomže láska v tomto světě někdy bolí. Láska v tomto světě je spojena s obětí. Vzor této lásky vidíme na kříži. Ježíš Kristus, Boží Syn, neumírá za svaté, ale hříšníky. A to bolí. Ježíš trpí, protože miluje.

Fascinuje mě, když Ježíš v tu velikonoční neděli přichází mezi učedníky a ukazuje jim své rány. Ano, Ježíš má rány i po vzkříšení. Ale to už nejsou rány připomínající hrůzu. Jsou to rány slávy. Ježíš skrze rány ukazuje, že Bůh Otec dokáže všechny rány v našem životě proměnit na rány slávy. Umí proměnit zlo na dobro. Jaký máme pro toto tvrzení důkaz? Kříž. Popravčí nástroj se stal symbolem Boží Lásky. Každý člověk, který dokáže milovat i za cenu oběti (a to je v dnešní době hrdinství), miluje touto Boží Láskou, která má v tomto hříchem poznamenaném světě tolikrát šat oběti. Kdo miluje, ten přijímá kříž.

Apoštolové po zmrtvýchvstání Ježíše zjistili, že Bůh je mocný a umí do svého plánu vložit i lidský hřích a zlo. Zjistili, že na konci každého utrpení je dobro. Na dně vypitého kalicha utrpení je vzácná perla, jak to jednou řekl Raniero Cantalamessa. Bůh Otec má vždy poslední

slovo a všemu umí dát smysl. Apoštolové zjistili, že jsou Božími dětmi. Že Bůh je miluje stejně jako svého neposkvrněného Syna Ježíše.

I my jsme Boží děti, milovaní stejným způsobem jako Ježíš. Když Bůh proměnil v životě Ježíše zlo na dobro, dal smysl kříži a život po smrti, toto příslibení platí i pro nás.

Může se to zdát naivní nebo přehnané. Ale životy těchto Kristových svědků a mnoha dalších, od nemohoucí stařenky až po člověka bez rukou a nohou ukazují, že člověk může mít smysl života a radost i v těžkostech. Toto dává Duch Svatý – Duch Otce i Syna. On vše oživuje, potěšuje, dává smysl, odhaluje pravdu, očisťuje, přináší nové věci, dává poznávat Krista a dělá z křesťanů teoretiků ty, kteří evangelium žijí. Prosme proto v těchto dnech o to, abychom toto poselství mohli lépe žít. Aby vzájemná láska mezi námi byla důkazem toho, že jsem křesťané. Žádný papír, žádná byrokracie, žádná vykonaná povinnost nedokáže, že jsme křesťané, pokud nebudeme díky Duchu Svatému podobni Kristu v každodenním životě. Přijď Duchu Svatý, do našeho kláštera, do naší farnosti, do naší obce, do našeho státu, do tohoto světa. Požehnané Letnice!

páter Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.



Ukřižování, malba Rakousko

PAPEŽ SNOUBENCŮM

vatikánské okénko

Na svátek sv. Valentina 14. 2. 2014 se na Svatopetrském náměstí konalo v historii první setkání snoubenců s papežem Františkem. Jeho odpovědi na otázky tří snoubeneckých dvojic jsou důležitým sdělením o manželství a rodině.

1. Je vůbec možné milovat se „navždy“?

Mnoho lidí se dnes bojí definitivních rozhodnutí na celý život. Zdá se to nemožné. Všechno se dnes rychle mění, nic netrvá dlouho...

Strach z definitivního rozhodnutí je všeobecným strachem, který je vlastní naší kultuře. Tato mentalita vede mnohé z těch, kdo se připravují na manželství k tomu, že si řeknou: „Budeme spolu, dokud potrvá naše láska“. A potom? Rozloučí se a na viděnou... a manželství končí. Co ale rozumíme slovem „láska“? Je to pouhý cit, psychofyzický stav? Jistě, pokud je tomu tak, nedá se na ní vybudovat nic pevného. Pokud je ale láska vztahem, je to skutečnost, která narůstá, jako příklad můžeme říci: podobně jako se buduje dům. A dům stavíme společně, nikoli sami! Stavět znamená růst umožňovat a napomáhat růstu.

Drazí snoubenci, připravujete se ke společnému růstu, ke stavbě tohoto domu, abyste žili navždy spolu. Nechcete jej zakládat na písku citů, které se objeví a zase mizí, nýbrž na skále skutečné lásky, lásky, jež pochází od Boha. Rodina se rodí z tohoto projektu lásky, která chce růst jako se staví dům – místo lásky, pomoci, naděje a podpory. Tak jako Boží láska je trvalá a navždy, tak také chceme, aby láska, jež zakládá rodinu, byla trvalá a navždy. Nesmíme se poddat „kultuře provizorního“! Tato kultura nás dnes všechny prostupuje. Tak ale dál nejde.

Jak tedy léčit tento strach z „navždy“? Léčí se den za dnem tak, že Pánu Ježíši svěrujeme život, který se stává každodenní duchovní poutí, složenou z jednotlivých kroků či malých kroků a krůčků společného růstu, úsilí stávat se ženami a muži dozrálými ve víře. Protože toto „navždy“, drazí snoubenci, není pouze otázka trvání! Manželství není povedené pouze tím, že vydrží. Důležitá je jeho kvalita. Úkolem křesťanských manželů je být spolu a umět se milovat navždy. Vybavuje se mi zázrak rozmnožení chleběů.

Také pro vás může Pán rozmnožovat vaši lásku a každý den vám ji dávat čerstvou a dobrou. Má jí nekonečné zásoby! On vám dává lásku, která je základem vašeho spojení a každý den ji obnovuje a posiluje. A činí ji ještě větší, když se rodina rozrůstá o děti. Na této cestě je důležitá a nezbytná modlitba. Vždycky. Pro ni, pro něho a pro oba společně. Proste Ježíše, aby rozmnožoval vaši lásku. V modlitbě Otče náš říkáme: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“. Snoubenci se mohou naučit modlit také takto: „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku,“ protože každodenní láska snoubenců je chlebem, pravým chlebem duše, který je jim oporou, aby pokračovali v cestě. „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku.“ Toto je modlitba snoubenců i manželů. Nauč nás milovat se, mít se rádi! Čím více se mu svěříte, tím více bude vaše láska „navždy“, schopná obnovovat se a přemáhat všechny nesnáze.

2. Pravidla rodinného života

Společný život je umění, trpělivá, krásná a uchvacující pouť. Nekončí tam, kdy jste jeden druhého získali, naopak, právě tehdy začíná!

Toto každodenní putování má svá pravidla, která můžeme shrnout ve třech slovech, která jsem už mnohokrát opakoval rodinám: „s dovolením“, tedy „mohu“, „děkuji“ a „promiň“.

Mohu – Smím? To je slušná žádost, jak vstoupit do života někoho jiného, v úctě a s pozorností. Je nutné naučit se klást tyto otázky: Mohu toto udělat? Zamlouvá se ti, že to takto uděláme? Podnikneme to, vychováme naše děti takto? Chceš, abychom si dnes večer někam zašli? Zkrátka, žádat o dovolení znamená dokázat zdvořile vstoupit do života druhých. Zapamatujte si to dobře: umět zdvořile vstoupit do života druhých. Není to jednoduché, vůbec to není jednoduché. Někdy spíše užíváme trochu těžkopádné způsoby, jako bychom šlapali v pohorkách. Pravá láska se ale nevnučuje s tvrdostí a agresivitou. V Kvítcích svatého Františka nalézáme toto vyjádření: „Věz, že zdvořilost je jednou z Božích vlastností... a zdvořilost je sestrou milosrdné lásky, která zhání nenávist a uchovává lásku“ (kap. 37). Ano, zdvořilost lásku uchovává. Dnes je v našich rodinách, našem často tak násilném a povýšeném světě, zapotřebí mnohem větší slušnosti. A s tím je možné začít doma.

Děkuji. Zdá se, že je snadné toto slovo vyslovit, ale víme, že tomu tak není... Přitom je tak důležité! Učíme je říkat děti, ale pak na ně sami zapomínáme! Vděk je důležitý pocit! Jedna stará žena mi kdysi v Buenos Aires řekla: „Vděčnost je květ, který roste v ušlechtilé půdě“. K tomu, aby tento květ vyrostl, je nezbytná ušlechtilost duše. Pamatujete si na Lukášovo evangelium? Ježíš uzdravuje deset malomocných, avšak pouze jeden přichází zpět, aby mu poděkoval. A Pán se ptá – kde je těch zbylých devět? Totéž platí pro nás: dokážeme děkovat? Ve vašem vztahu – a zítra také v manželském životě – je důležité mít stále na vědomí, že druhý člověk je Boží dar, a Božímu daru se říká děkuji! V tomto vnitřním postoji je třeba si vzájemně za každou věc děkovat. Není to jen zdvořilé slůvko, které používáme navenek, abychom působili vychovaně. Je nutné umět poděkovat jeden druhému, aby manželský život dobře pokračoval.

Promiň. V životě se dopouštíme mnoha chyb a omylů. Všichni chybujeme. Je tu snad někdo, kdo by se nikdy nezmylil? Ať zvedne ruku! Chybujeme všichni, všichni. Neuplyne den, abychom nepochybili. Bible říká, že i ten nejspravedlivější zhřeší sedmkrát za den. A tak, jak chybujeme, je nutné také užívat toto prosté slovo: „promiň“. Většinou každý pohotově obviní druhého a sám sebe ospravedlní. To už začalo u našeho otce Adama, když se ho Bůh zeptal: „Adame, jedl si z toho stromu?“ „Já? Ne! To ona mi to dala!“ Obviňovat druhého, abychom nemuseli říkat „promiň“, „prosím o odpuštění“. To je starý příběh! Je to pud, který stojí u počátku mnoha pohrom. Učme se uznávat vlastní chyby a prosit o odpuštění. „Promiň, jestli jsem dnes zvedl hlas“, „promiň, že jsem kolem tebe prošel a nepozdravil jsem tě“, „promiň, že jsem přišel pozdě“, „že tento týden jsem byl tak tichý“, „že jsem příliš mluvil a nikdy nenaslouchal“, „promiň, že jsem zapomněl“, „promiň, byl jsem rozzlobený a vybil jsem si to na tobě“... Můžeme říci tolikrát denně „promiň“. Také takto křesťanská rodina roste. Všichni víme, že neexistuje dokonalá rodina, ani dokonalý manžel nebo dokonalá manželka. O dokonalé tchýni ani nemluvě... Existujeme jen my, hříšníci. Ježíš, který nás dobře zná, nás učí jednomu tajemství: nikdy nezakončit den, aniž bychom vzájemně požádali o odpuštění, aniž by se k nám domů a do naší rodiny vrátil pokoj. Je normální, že se manželé hádají, ale je tu vždy ještě něco

jiného...Pohádali jste se, rozzlobili jste se, možná létaly talíře, avšak prosím, pamatujte si – nezakončete nikdy den bez toho, že byste se usmířili! Nikdy, nikdy, nikdy! To je tajemství k uchování lásky a k nastolení pokoje. Není nutné pronášet krásná slova...Někdy stačí jen gesto a... usmíření je tu. Nikdy bez něj nezakončete den, protože kdybyste to udělali, to, co máte uvnitř, vychladne a zatvrdí se, a další den už je obtížné se usmířit. Dobře si pamatujte: nikdy nekončit den bez usmíření! Naučíme-li se žádat vzájemně o prominutí, odpouštět jeden druhému, manželství potrvá a půjde kupředu. Když na audience nebo na mši svatou do Svaté Marty přicházejí manželé, kteří slaví padesáté výročí sňatku, ptám se jich: „Kdo koho snášel?“ Jak je to krásné – dívají se jeden na druhého, potom na mne a říkají: „Oba dva navzájem“. A to je moc krásné, to je nádherné svědectví!

3. Jak správně slavit svatbu?

Konejte ji jako slavnost, protože svatba je slavnost, křesťanská slavnost, nikoli světská. Nejhlubší důvod radosti onoho dne nám ukazuje Janovo evangelium.

Vzpomínáte si na svatbu v Káni? V jedné chvíli dojde víno a zdá se, že slavnost se nevyvede. Představte si to, končit slavnost pitím čaje. To nejde! Bez vína není slavnost! Na Mariinu prosbu se v oné chvíli Ježíš poprvé zjevil a vykonal znamení: proměnil vodu na víno a tak svatební slavnost zachránil. To co se stalo v Káni před dvěma tisíci lety, se vlastně stává na každé svatbě. Vaše manželství činí plným a hluboce pravdivým právě přítomnost Pána, který se zjevuje a dává milost. Jeho přítomnost dává „dobré víno“. On je tajemstvím plné radosti, která opravdu rozechřívá srdce, Ježíšova přítomnost v této slavnosti. Slavnosti krásné, ale s Ježíšem, nikoli ve světském duchu! A je-li Pán přítomen, je to znát.

Současně však bude dobré, bude-li vaše manželství střídme a dá vyniknout tomu, co je opravdu důležité. Někteří si dělají větší starosti s vnějšími znaky, hostinou, fotografiemi, oblečením a květinami... To jsou na svatbě důležité věci, ale jediné pokud ukazují pravý důvod vaší radosti: Pánovo požehnání vaší lásce. Učiňte to tak, aby vnější znaky vaší slavnosti podobně jako víno v Káni ukazovalo Pánovu přítomnost a připomínaly vám a všem původ a důvod vaší radosti. Ale ještě něco

bych rád zdůraznil. Manželství je také každodenní práce, dalo by se říci řemeslnická práce, klenotnická práce, protože manžel má za úkol činit ženu více manželkou a manželka má muže činit více manželem. Je třeba růst také lidsky, jako muž a jako žena. A to se děje mezi vámi. Tomu se říká společný růst. Nepřichází to ze vzduchu! Pán požehná, ale vychází to z vašich rukou, z vašich postojů, způsobu života, způsobu vzájemné lásky. Vzájemně si umožňujte růst! Počínejte si vždy tak, aby druhý rostl. Pracujte na tom. A tak si myslím, že jednoho dne půjdeš s manželem po ulici svého města a lidé budou říkat: „Podívejte, to je krásná žena! A podívejte, jak jemu to sluší!“ Toho je třeba dosáhnout, abyste si totiž vzájemně, jeden druhému umožňovali růst. A to bude odkaz, který zůstane dětem, že totiž měli tatínka a maminku, kteří rostli společně a jeden druhému umožňovali, aby byli více mužem a ženou.

HUMOR

Přijde chlápek do pekla a Lucifer ho provádí po jednotlivých sektorech. První sektor - všude je plno krásných nahých žen a mužů, hotové orgie. Chlápkovi se to moc líbí.

Lucifer mu ukazuje druhý sektor a tam je všude mraky jídla a pítí, dobroty na co si člověk vzpomene.

Chlápek je opět nadšený.

A pak jdou do třetího sektoru, všude kotle, kvílení a bolestné křiky.

Čerti přikládají pod kotle ...

Chlápek se udiveně ptá: " A co je tohle? Vždyť to je strašný! "

Lucifer: "No já to tady nepotřebuji, takhle to chtěli Ti katolíci."

Víte, proč tak málo farářů jezdí mercedesem?

Stojí nekřesťanské peníze.

Ptá se mladík pana faráře.

„Je pravda, velebný pane, že všechny zvony letí o Velikonocích do Říma?“

„Hm, tak to ten náš asi nezaplatil u cestovky.“

KAM TĚ ZAVEDE TOTO LÉTO A DUCH SVATÝ?

klášterní otázka

Pan opat:

Budu řešit průběh oprav v klášteře. Několik dní budu v Saluzzo, v italském městě, kde se bude slavit zrod komunity Cenacolo.

P. Michael Fiala:

Doufám, že někam, kde budu blíž Bohu a kde se budu moci věnovat např. myšlenkám filozofa M. Blondela.

P. Siard:

Věřím, že léto mě zavede na samotu do lesa a Duch svatý k radosti, že Bůh mě miluje, a tato skutečnost že se protaví do mé lásky k těm, kteří přese mě hledají Boží pohlázení.

P. Timotej:

Chystám se jako obvykle hlavně domů na Slovensko, do regionu Šariš, abych navštívil své známé a trochu se tam potoulal.

P. Gottschalk:

Začátkem prázdnin už potřetí absolvuji s farníky 4denní dovolenou ve Vysokých Tatrách. Moc se na ní těším. Dokonce toto léto zajedeme i na Pieniny. Budeme na vorech splavovat Dunajec. Koncem léta pak s přáteli - psychology připravujeme prázdninový pobyt u nás v klášteře zaměřený na řešení vztahových otázek. Jedno z naléhavých témat, ke kterému určitě pozveme i Jeho - Ducha svatého.

Gorazd:

Netuším, nějaké plány samozřejmě mám, a myslím, že zase budu mít málo času a hodně věcí nestihnu, nebo neudělám dokonale. Vše bych chtěl dělat pro lidi kolem mě doopravdy v Duchu. Doufám, že si ušetřím i čas jen pro mě a Boha.

KATECHEZE PAPEŽE FRANTIŠKA O MANŽELSTVÍ

svátost

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Naše reflexe *o původním Božím plánu s lidským párem muže a ženy* se po zastavení u dvou vyprávění z knihy Geneze nyní zaměří přímo k *Ježíši*. Evangelista Jan na začátku svého evangelia podává příhodu ze svatby v Káni, na které byli přítomni Panna Maria a Ježíš se svými prvními učedníky (srov. Jan 2,1-11). Ježíš byl na této svatbě nejenom přítomen, ale „zachránil tuto slavnost“ zázrakem proměnění vody ve víno! První ze zázračných znamení, kterým zjevil svoji slávu, tedy uskutečnil v souvislosti s manželstvím a bylo to gesto velké sympatie ke vznikající rodině, gesto podněcené Mariinou mateřskou péčí. Vrací nás to ke knize Geneze, kde Bůh dokončuje stvoření mistrovským dílem muže a ženy. Ježíš začíná se svými zázraky právě zde u tohoto mistrovského díla, v manželství, na svatbě muže a ženy. Ježíš nás tak učí, že mistrovským dílem společnosti je rodina: milující se muž a žena! To je mistrovské dílo!

Od časů svatby v Káni se změnilo mnoho věcí, ale toto Kristovo „znamení“ obsahuje poselství stále platné. Zdá se, že je dnes nesnadné mluvit o manželství jako o slavnosti, která se obnovuje během času v různých životních obdobích manželů. Vskutku je stále méně lidí, kteří uzavírají sňatek. Mladí se nechtějí ženit a vdávat, to je fakt. V mnoha zemích však stoupá počet rozvodů a klesá počet dětí. Těžkosti společného soužití manželů či rodiny vedou stále častěji a rychleji k rozpadu svazků a důsledky nesou především děti. Uvědomme si, že prvními oběťmi, největšími oběťmi, které nejvíce trpí rozvodem jsou děti. Pokud odmalička zakoušíš, že manželství je svazkem „na dobu určitou“, nevědomky to tak bude i u tebe. Mnozí mladí skutečně nemají v plánu uzavírat neodvolatelný svazek a zakládat rodinu natrvalo. Myslím, že se musíme velice vážně zamyslet nad tím, proč se mnozí mladí „necítí na manželství“. Je to kultura prozatímnosti, všechno je provizorní a zdá se jako by neexistovalo nic definitivního.

To že mladí odmítají sňatek, je jedna ze starostí, které dnes vyvstávají. Proč se nechtějí brát? Proč dávají často přednost soužití či „redukované odpovědnosti“? Proč mají mnozí i mezi pokřtěnými malou důvěru v manželství a v rodinu? Je důležité se to snažit pochopit, pokud chceme, aby mladí mohli nacházet správnou cestu. Proč nemají důvěru v rodinu?

Těžkosti nejsou jenom ekonomické povahy, ačkoliv jsou opravdu vážné. Mnozí se domnívají, že tato změna nastala v posledních desetiletích v důsledku emancipace ženy. Ani tento argument však neplatí, je falešný a nepravdivý. Je výrazem mužského šovinismu, který chce nad ženou neustále panovat. Děláme ostudu jako Adam, když se jej zeptal Bůh: „Proč jsi jedl plody z toho stromu?“, a on odpověděl: „Žena mi dala jíst. Žena je tedy vinná...“ Ubohá žena! Musíme ženy bránit!

Ve skutečnosti takřka všichni muži i ženy chtějí stabilní citovou jistotu, solidní manželství a šťastnou rodinu. Rodina je na vrcholu oblíbenosti mezi mladými lidmi, ale ze strachu, že se spletou, mnozí na ni ani nepomýšlí, a přestože jsou křesťané, neuvažují o svátostném manželství, jedinečné a neopakovatelné smlouvě, která se stává svědectvím víry. Snad právě tento strach ze selhání je tou největší překážkou přijetí slov Krista, který přislubuje milost manželskému spojení a rodině.

Nejvíce přesvědčivým svědectvím o požehnání křesťanského manželství je dobrý život křesťanských manželů a rodiny. Není lepšího způsobu vyjádření krásy této svátosti! Bohem posvěcené manželství chrání onen svazek muže a ženy, který Bůh požehnal již na počátku stvoření, a je zdrojem pokoje a dobra po celý manželský a rodinný život. Tato velká důstojnost svazku muže a ženy v prvních dobách křesťanství vedla například k odstranění nešvaru, který byl tehdy považován za zcela normální, totiž práva manželů rozejít se s manželkou a to z pohnutek naprosto lichých a ponižujících. Evangelium rodiny, evangelium, které právě tuto svátost zvěstuje, překonalo tuto zavedenou kulturu rozvodu.

Křesťanský zárodek radikální rovnosti manželů musí dnes přinést nové plody. Svědectví o sociální důstojnosti manželství se stane přesvědčivým právě touto cestou, tedy přitažlivým svědectvím vzájemnosti a komplementarity mezi nimi.

Proto musíme jako křesťané v tomto ohledu požadovat více. Například: rozhodně podporovat právo na rovnou mzdu za tutéž práci. Proč by mělo být samozřejmé, že ženy vydělávají méně než muži? Nikoli! Mají tatáž práva. Nerovnost je zjevný skandál! A zároveň uznávat, že mateřství ženy a otcovství muže jsou vždycky cenným bohatstvím, které slouží především dětem. Rovněž tak ctnost pohostinnosti křesťanských rodin dostává dnes zásadní význam, zvláště v situacích chudoby, degradace a násilí v rodině.

Draží bratři a sestry, nemějme strach pozvat Ježíše na svatbu, pozvat jej k sobě domů, aby byl s námi a opatroval rodinu. A nemějme strach pozvat také Jeho matku Marii! Křesťané, kteří se berou v Pánu, jsou proměňováni na účinné znamení Boží lásky. Křesťané neuzavírají sňatek pouze kvůli sobě, ale berou se v Pánu k užítku celého společenství, celé společnosti.



Letnice, malba jižní Turecko

Proč Bůh?

Protože si mě prostě našel. Byl v mé rodině, ve škole i na dalších místech a v dalších situacích mého života. Byl i tam, kde jsem Ho kdysi neviděl, nečekal a nehledal. Je to Bůh – Emanuel, Bůh, který je s námi. Potkal jsem živého Boha, ne žádnou teorii. A tato zkušenost mi dodneška dává odpovědi na všechny zásadní otázky mého života. Bůh pro mě má jasné odpovědi a jistoty. Nenašel jsem nikoho, kdo by mi dal takovou jistotu jako On. Víím, že víra je vzácný dar a jsem Pánu Bohu za tento dar velmi vděčný.

Proč křesťan?

Protože v Ježíši Kristu, v jeho životě, slovech a skutcích poznávám toho Boha, který mě našel. Ježíš mi odhaluje Boží dobrotu a lásku a ukazuje, jak mám žít, abych byl Bohu podobný jako jeho dítě (k tomu mi dává svého Ducha). Fascinuje mě obzvlášť několik momentů z Bible, kde mi Kristus odhaluje Boží tvář – ve chlévě a na slámě, v bídě a nouzi, dále pokaždé, když je o něm psáno, že měl s lidmi soucit, když zapláče nad smrtí Lazara, když odpouští hříchy a sedává s hříšníky. Obzvlášť mám rád moment, když se sklání k špinavým nohám svých učedníků a umyje nohy tomu, kdo ho zradil i tomu, kdo ho zapřel. A pak ta otevřená náruč na kříži, sestoupení k zemřelým (kde je Bůh, tam není smrti) a vítězství vzkříšení – Bůh má poslední slovo – a to je DOBRO.

Proč premonstrát a kněz?

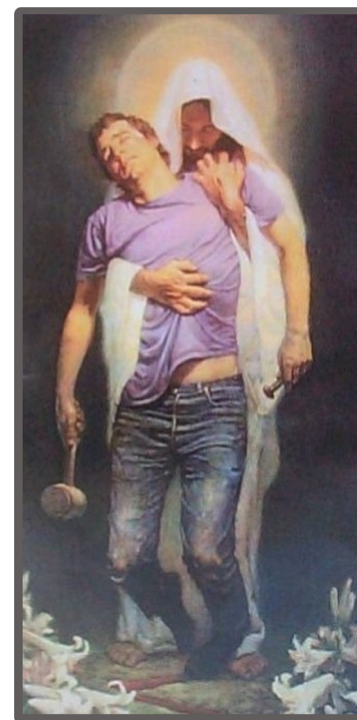
Kněžství je fascinující. Bůh si, zdá se, vybírá neschopáky, aby je uschoptil. Můj kamarád říká, že Bůh si nepovolává schopné, ale uschoptuje neschopné. Hm, to je i můj případ. Někdy mu v tom dost bráním svou slabostí. Proč premonstrát? Inklinoval jsem víc k životu v klášteře a potkal jsem ty, kteří mě vzali takového, jaký jsem. A to mě dostalo.

Proč Želiv?

V jisté chvíli svého života jsem si uvědomil, že jsem jenom lodička na moři, které nemůže být dobrý jakýkoliv vítr, protože pak nemá cíl. Poprosil jsem Pána Boha, aby mi dal svůj vítr a dovedl mě tam, kam bude chtít On. Nechci, aby to vyznělo jako fráze. Je to na delší vyprávění, ale každopádně jsem to udělal. A jsem v Želivě. (Vítr vanul tímto směrem.)

Písmo Svaté - oblíbený biblický citát?

Galat'anům 2,20: Život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.



INFORMACE O VYDÁNÍ

Vydáno pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti v Želivě.

Stálá redakce: Jan Pikl, Eva Jurečková, P. Tadeáš R. Spišák, P. Peter Palušák.

Všem děkujeme za příspěvky.

Vaše svědectví, zážitky a další příspěvky můžete posílat na siloe.zeliv@gmail.com

OHLÁŠKY

bulvár

Co právě probíhá:

- Výstava „Stopy totality“, vzdělávací projekt o.s. Zapomnění, ve kterém žáci a studenti zapojených škol zaznamenávají zapomenuté příběhy lidí ze svého okolí – Už teď se můžete přijít podívat!
- Pastorační místnost je již dokončena. Budeme vás informovat o oficiálním otevření a posvěcení prostoru.
- Nedělní mše svaté probíhají v ambitech kláštera z důvodu rekonstrukce opatského chrámu.
- Obrázek na titulce namalovala sestra Vojtěcha, premonstrátka, která působí v klášteře ve Schläglu.

Co proběhne:

květen

- 29. 5. Noc kostelů
- 29.5. 18:00-20:00 hod. Spolčo pro děti
- 30. 5. - 18:00 KONCERT:
Vladivojna la Chia a společné autorské čtení
Natálie Kocábové, sál České nebe
- 31.5. - 15:00 POHÁDKA:
Rozum a štěstí, podle Fimfára J. Wericha,
uvádí divadelní spolek Svatopluk, Benešov

červen

- 6. 6. v 15:00 - 31.8.2015 VÝSTAVA - BEZDRÁTOVĚ
- expozice pod otevřeným nebem
- 13. 6. pohádkový les v Želivě
- 20. 6. zahájení festivalu MUSICA FIGURATA
- 26.6.2015 - 18:00 - KONCERT - Henychová Eva
- 28. 6. POUŤ SVATÉHO PETRA A PAVLA
s průvodem na mši svatou v kostele sv. Petra a Pavla

Později:

Exercicie: P. Elias Vella 14. - 17.11.2015

PROGRAM KLÁŠTERA – LITURGIE:

14.5. 2015 Čtvrtek – SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
17:30 Májová pobožnost + MŠE SVATÁ

23.5. 2015 Sobota
21:00 SVATODUŠNÍ VIGILIE

24.5. 2015 Neděle – SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
10:30 MŠE SVATÁ

4.6. 2015 Čtvrtek – SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ
18:00 MŠE SVATÁ

6.6. 2015 SLAVNOST SVATÉHO NORBERTA
15:00 Duchovní obnova
18:00 MŠE SVATÁ

7.6. 2015 10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
10:30 MŠE SVATÁ s eucharistickým průvodem

12.6. 2015 Pátek –
SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
18:00 MŠE SVATÁ

24.6. 2015 Středa -
SLAVNOST NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE
18:00 MŠE SVATÁ

28.6. 2015 POUTNÍ SLAVNOST SVATÝCH
APOŠTOLŮ PETRA A PAVLA – VIGILIE
14:00 Speciální poutní program - budeme vás informovat
18:30 MŠE SVATÁ v kostele sv. Petra a Pavla (na hřbitově)

*ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA! Sledujte naše internetové stránky:
www.zeliv.eu*